

Trekvart år tidligere

Der lød et kæmpe skrig, da en ung pige ud af det blå faldt foran Claus' vogn.

I ren refleks klappede Claus låget på kaffemaskinen og satte nøglen i sin vogn og gjorde sig klar til at fræse afsted.

Først da han var ved at sætte sig ind i sin lille vogn, opdagede han, at det var en ung pige, der var faldet, og hun lignede ikke umiddelbart en panser, som hun lå der - lige så lang hun var - med ansigtet ned i fliserne.

Selvom han ikke rigtigt kunne se hende, kunne han se, at hun lignede nærmere en engel.

Men ikke en engel, som Claus kendte dem fra sin konfirmationsforberedelse mange år tidligere, for den engel, der lå på jorden ved hans kaffevogn nu, var anderledes klædt end andre engle. Den havde en meget stram nederdel på, og så havde den en stor hættetøje på. Så stor at den sagtens ville kunne skjule et par englevinger.

Der var noget specielt over hende, tænkte Claus mens han hoppede ud af sin kaffevogn.

Det specielle kunne meget vel være at hun var død, for hun lå stadig helt bomstille.

"Hallo, frøken... er du der?" Claus puffede forsigtig til hende og til stor lettelse, vendte englen sig om og satte sig langsomt op.

"Ser det meget slemt ud?"

Hun talte også som en engel. Claus havde slet ikke hørt, hvad hun havde sagt - kun hvordan hun havde sagt det.

"...u-u-undskyld, hvad sagde du?" De kom ikke så nemt ud af Claus. Ordene. Han var helt befippet, men englen sang bare videre.

"Jeg spurgte bare, om det så slemt ud... skrammerne i mit ansigt?"

Der var ingen skrammer. Det var ikke til at se, at hun lige var faldet pladask med masken først ned i jorden.

"D-d-der er ikke noget at se... Har du brug for noget?"

Hun smilede til ham.

"Du laver kaffe, kan jeg se.... kan du lave en kop helt sort kaffe...?"

Claus' puls var på vej tilbage i takt med resten af kroppen, da han åbnede sin vogn igen og fandt en kop kulsort kaffe frem.

"Skal du ha' noget i?"

Den faldne engel kiggede på ham med et par øjenbryn, der var på vej op mod himlen, som om de ikke forstod spørgsmålet. De spørgende blik satte påny gang i Claus' blodtryk og havde hans krop været en espressomaskine, skulle han have lukket damp ud nu.

"A-a-altså j-j-jeg mener mælk eller sådan?"

Nu kom englen helt tæt på ham. Hun grinede kærligt, mens hun strøg ham over den ene kind.

"Hvor er du sød... hvis du putter mælk i min sorte kaffe.... så er den jo ikke sort mere..."

Hun tog koppen ud af hånden på Claus og holdt øjenkontakten, mens hun tog det første lille sip af kaffen.

"Gud, hvor den smager godt... det har du prøvet før..."

Han kunne ikke lade være med at synes, at der var noget mystisk ved hende, men samtidig noget dybt fascinerende. Hun havde en helt særlig glans rundt om sig.

"Jeg har aldrig set dig her før. Er du lige flyttet til?"

Hun tog endnu en slurk og kiggede ham lige så intenst i øjnene som før. Der var noget helt særligt ved de øjne. Normalt var Claus ikke fan af øjenkontakt og ville helst ikke have for meget af den, men det var noget andet med hende her.

"Jeg kommer fra et sted, du ikke kender. Men det kommer du til."

Det forstod Claus ikke en bjælde af, men det nåede han ikke at tænke over, inden en ny kunde bestilte en cappuccino.

Lige så pludselig englen var kommet ind i hans liv, ligeså pludselig var hun til Claus store ærgrelse på vej ud.

"Hvad skylder jeg for kaffen?"

"Du skylder mig at fortælle, hvad du hedder."

"Jeg hedder Cille," sagde Cille og forsvandt ned ad fortovet med Claus' blik i ryggen. Et øjeblik efter var hun væk og Claus var efterladt med sin vogn, en færdig cappuccino og en ventende kunde.

Han rakte cappuccinoen til den kaffehungrende mand, der ventede ved siden af.
"Jeg hedder Preben Holst. Du kan bare beholde resten," grinede manden uden at røkke så meget som en millimeter ved Claus' smilebånd.

De næste uger begyndte Cille at komme mere og mere i boden, og det var tydeligt for enhver, at det ikke kun var kaffen, hun kom for, men modsat de andre kunder i den lille kaffevogn, der også gerne ville have andet end kaffe, kom Cille efter noget andet.

Claus blev mindre og mindre paf for hver gang, hun kom, og han var dybt fascineret af hende, og for første gang siden hans mor døde, følte han, at der virkelig var en kvinde, der forstod ham. Han følte allerede, at hun kendte ham bedre end andre, og det var underligt for de talte mest om kaffe, vind og vejr, når hun dukkede op, men ind i mellem sagde Cille noget, Claus studsede over. "Claus, jeg synes, du skal komme ud af det her..."

Claus havde ingen ide om, hvad hun mente. Eller jo, det havde han, men han havde ikke en ide om, hvordan hun vidste det. For hun havde aldrig bestilt andet end sort kaffe, og han havde aldrig fortalt, at man kunne købe andet.

Og da han spurgte hende, hvad hun mente, svarede hun bare, at hun ikke mente noget, tog sin kaffe og forsvandt.

Da hun et par dage senere dukkede op igen, blev det endnu mere mystisk.

"Hej Claus. Jeg skal bare have det sædvanlige.... Er Patrick trøls for tiden?"

Alt frøs, da hun sagde Patrick.

Et var at hun nævnte navnet på den forpulede idiot, der havde bragt Claus ud i det her lort, men noget andet var, at hun overhovedet kendte Patrick.

Claus havde aldrig fortalt om ham.

"Hvo-hvor kender du ham fra?"

Hun vendte sig om og gjorde sig klar til at gå, men Claus greb resolut fat i hende og holdt hende fast.

"Cille, hvem fanden er du."

Hun prøvede at vriste sig fri, men Claus var stærkere end den kaffe, han serverede, og den var endda enormt stærk.

"Hvis du slipper mig, fortæller jeg dig det."

Claus slap øjeblikkeligt. Han brød sig slet ikke om at holde fast i kvinder. Han vidste jo, at man ikke slog på kvinder, selvom hans far godt nok havde vist ham noget andet aften efter aften igennem hele hans barndom.

"Okay Claus, jeg skylder en forklaring. Jeg har ikke været ærlig over for dig."

Cille havde aldrig fortalt om sig selv, så hun havde heller ikke været uærlig, tænkte Claus.

"Jeg er ikke herfra. Og det er ikke byen, jeg mener. Det er heller ikke landet. Det er mere denne verden, jeg mener..."

Claus måtte anstrenge sig for at forstå, hvad hun mente, og han ventede på, at hun skulle flække i et lille grin. Det gjorde hun ikke. Hun fortsatte i stedet.

"Jeg er fra et sted, hvor vi alle sammen kommer hen, når vi er færdige med at være her. Og jeg er sendt af din mor for at få dig på rette spor."

Nu blev Claus frustreret. Han gik fra at tro, det var en joke til at tro, at han var ved at miste forstanden. Stod der en smuk kvinde foran ham lige nu og påstod, at hun var fra en anden verden udsendt af hans egen mor. Det gjorde der vist, og det gav INGEN mening for ham.

"Undskyld, men hvad fanden snakker du om, Cille?!"

"Jeg forstår godt, du ikke forstår det. Det er der aldrig nogen, der gør. Du behøver heller ikke forstå det. Men du behøver at stole på mig. Du skal stole på, at det, jeg siger, er sandt."

Claus var ufrivillig blevet opdraget til at skulle se noget, før han troede på det.

Hele hans barndom havde været en lang række af begivenheder, hvor hans far havde lovet ham guld og grønne skove. Men det endte altid i guldøl og grønne Cecil i stedet.

"Bevis det, Cille. Bevis, at du kender min mor. Hva hed hun?"

"Birthe," sagde Cille til Claus, hvis mor hed Birthe. "Men Claus, lad os nu ikke gøre det her til en gættekonkurrence. Lad mig i stedet invitere dig ud til en kop te, når du har fri i dag."

Claus var mere forvirret end nogensinde. Han troede slet ikke på sådan noget hokus pokus, og

han drak desuden heller ikke te, men han kunne ikke lægge låg på den pirrende nysgerrighed og småsimrende forelskelse, der fløj rundt i ham, så han takkede ja til tilbudet om at mødes hvis Cille med sine magiske kræfter kunne gøre te til pizza og samme aften satte han sig til bords over for Cille på byens eneste pizzeria, der lå godt og grundigt ubesøgt ved siden af byens eneste tankstation.

Uanfægtet Cilles mystiske ophav kunne Claus ikke lade være med at synes, at hun var den dejligste kvinde, han nogensinde havde været i nærheden af. Hun var fandeme flot. Det fuldstændig postkasserøde hår kunne ingen kvinde bære pænere end hende, og Claus havde konstant lyst til at proppe sin kuvert i hendes postkasse.

Hendes bryster var fra en anden verden, syntes Claus, men det passede tilsyneladende fint med resten af Cilles historie.

Og så var der de øjne, som havde noget helt rent og uskyldigt over sig. Det var nærmest som at se ind i øjnene på et nyfødt barn, der lige er kommet til verden og stadig tror, at verden er et godt sted.

Som pizzaen forsvandt fra tallerkenen, blev Claus mere og mere draget af Cille. Både hendes skønhed, men også hendes mystik.

“Fortæl mig det lige en gang for alle. Hvad er det, du siger, du kan, Cille?!”

“Tro mig. Du vil ik tro mig, hvis jeg fortæller dig det. Men jeg er her for at hjælpe dig”

Det ville Claus ikke stille sig tilfreds med.

“Hvorfor skulle jeg tro på dig?”

“Claus, hvorfor skulle du ikke? Hvem har du ellers i den her verden at stole på?”

Det løb ham koldt ned ad ryggen, da hun sagde det, for han vidste, at hun havde ret, men det er så forbandet hårdt at indse, at man er alene i den her verden.

Jovist tjente han flere penge, end han nogensinde havde gjort, og meget kunne penge hjælpe ham med, men de kunne altså ikke holde om ham, når han var ked af det og frustreret over sin situation. De kunne heller ikke fortælle ham, hvad han skulle gøre for at slippe ud af det her lort.

I virkeligheden var det også pengene, der holdt ham inde i det her miljø.

Og han vidste, at penge skulle man aldrig stole på. De kom og gik som det passede dem.

Han havde engang haft sin bror at betro sig til, men det var inden han var blevet en kynisk bagmand, der tænkte mere på sin forretning end sin familie. Det kan godt være at blod er tykkere end vand, men coke og penge betød mere for Patrick.

Han far ville han aldrig tale med igen. Punktum.

Og det eneste menneske, han nogensinde havde stolet på i sit liv, var hans mor, og hun var død.

Det var jo det, der havde splittet familien. Det var, da hun døde, det hele gik galt. Det var der Patrick var blevet psykopat.

“Du har ret... jeg har ikke nogen... jeg har kun dig, Cille,” sagde Claus og glemte, at man aldrig er så alene, at man ike har sig selv.

“...men jeg har ikke været helt ærlig overfor dig. Jeg sælger ikke kun kaffe... jeg sælg...”

Cille afbrød ham.

“Jeg ved det godt, Claus. Jeg ved godt, hvad du sælger... det er jo det, jeg er kommet for at få dig ud af.” Hun smilede til ham og kørte en finger rundt i håret.

Det kriblede i hele Claus.

“Jeg ved det hele Claus. Jeg kender til Patrick. Til din far. Til din mor. Til det hele... Jeg ved også godt, hvad du sidder og tænker på lige nu.”

Claus blev helt flov ved tanken. Tænk hvis hun kunne se, hvad han tænkte. Det var ikke småting, han havde lyst til at gøre ved hende, men han anede slet ikke om, engle kunne have sex.

Han havde fået englefisse engang, da han var teenager, men det var noget andet og mere ucharmerende.

“...og ved du, hvad Claus. Jeg har også lyst til dig. Og jeg har lyst til at hjælpe dig ud af det stads, du er inde i.”

Hendes hjælpsomme ord og udsigten til sex med en engel gjorde, at Claus så småt begyndte at stole på Cille og hendes forklaring. Hun havde jo kun gode intentioner. Troede han.

Han var så imponeret over, hvad hun vidste om ham og hans familie, at han slet ikke overvejede,

at det var oplysninger, hun kunne have fået på tusind andre måder end ved at være fra en anden verden. Og han skænkede det heller ikke den fjerneste tanke, at hun kunne have andre interesser end at hjælpe ham.
Men det skulle han nok finde ud...